

ΟΙ ΔΥΣΑΡΕΣΤΕΣ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ...

Στο (πρώην πλέον λόγω Καλλικράτη και συγχωνεύσεων) Πολιτιστικό Κέντρο του Δήμου Θερμαϊκού εργάζεται από τον Ιούνιο του 2008 μια δεμένη ομάδα νέων ανθρώπων, με καλλιτεχνική και επιστημονική ιδιότητα: η Ευαγγελία (μουσικολόγος), η Ανδρονίκη (digital media artist-εικαστικός), η Πολυξένη (θεατρολόγος) και ο Θεοδόσης (δρ. ιστορικός). Ο καθένας στο αντικείμενο του αλλά και όλοι μαζί σε συνεργασία και αλληλεπίδραση για την οργάνωση εκδηλώσεων προσπαθούν να δημιουργήσουν, να μην είναι δημόσιοι υπάλληλοι (με την κακή έννοια).

Στη διάθεση τους έχουν πολύτιμα εργαλεία: όρεξη, ιδέες, όραμα, πείσμα, μορφωτικό επίπεδο, επαγγελματική εμπειρία, καινοτομία, συνέργεια, δημοκρατικότητα, πολυφωνία, φαντασία, χιούμορ και άλλα πολλά.

Η δουλειά αυτή όμως τους έδωσε τη δυσάρεστη ευκαιρία από τον **Ιούνιο του 2008 έως τον Ιούλιο του 2010** (μπορεί κανείς πολύ εύκολα, αν το θελήσει, να βρει ποιος ήταν τότε επικεφαλής του φορέα) να εμπλουτίσουν το φτωχό λεξιλόγιο τους μέσα σε ατμόσφαιρα δυστοπίας και σαπίλας: απολυταρχισμός, σύνδρομο κατωτερότητας, χυδαιότητα, κουτοπονηριά, μετριότητα, αμορφωσιά και ασχετοσύνη, υποκουλτούρα, ψηφοθηρία, εγκληματική αδιαφορία, ειρωνεία, αγένεια, διασπάθιση ανθρώπινων πόρων και άλλα πολλά. Δυσωδία και αθλιότητα...

Και επιπλέον, είχαν αναθεωρήσει κατά πολύ την έννοια του arts management-administration-marketing, cultural economics και γενικότερα της ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ, ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ (sic).

Από τον Ιούλιο του 2010 όμως, το αερόστατο **απαλλάχθηκε από τα έρμα** (τι είχαν τα έρμα και ψοφούσαν;) και έθεσε ως προορισμό του, ανεξερεύνητους ορίζοντες και **εφικτές ουτοπίες...**